

UZASADNIENIE

Powód W. K. (1) wystąpił przeciwko Skarbowi Państwa – Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. i Gminie Miejskiej S. z pozwem o zapłatę, solidarnie, kwoty 6.131,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.12.2002 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się też zasądzenia od pozwanych, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, iż wskutek bezprawnego zachowania funkcjonariuszy państwowych tj. Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. i Przewodniczącego Zarządu Miasta S. doznał szkody majątkowej. Za szkodę tę powód uważał przy tym kwotę 6.131,50 zł, którą on i jego ojciec W. K. (2) uiszcili tytułem podatku od spadku po W. K. (3), naliczonego m.in. od wartości nieruchomości położonej w S. przy ul. (...). Nieruchomość ta – jak dowiedział się powód już po uiszczeniu podatku – wpisana była do rejestru zabytków, co uprawniało go i W. K. (2) do skorzystania ze zwolnienia od podatku od nabycia tejże nieruchomości w drodze dziedziczenia. Wobec braku wiedzy o takim statusie nieruchomości z przedmiotowego zwolnienia ani powód, ani W. K. (2) jednak nie skorzystali. Za ów brak wiedzy po swojej (i W. K. (2)) stronie powód obwiniał przy tym pozwanych, którzy nie udzielili mu informacji w tym przedmiocie mimo, iż sami je posiadali.

Pozwana Gmina Miejska S. nie uznała powództwa i domagała się jego oddalenia.

Argumentując swe stanowisko w sprawie ww. pozwana podniosła, iż nie posiada legitymacji biernej w sprawie niniejszej albowiem decyzję ustalającą wysokość podatku, uiszczonego następnie przez powoda i jego ojca, wydał Urząd Skarbowy w S..

Pozwany Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. również nie uznał powództwa i domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie ww. pozwany podniósł, iż podstawą uiszczenia podatku przez powoda i jego ojca były prawomocne i ostateczne decyzje administracyjne, które – do chwili obecnej – nie zostały wyeliminowane z obrotu prawnego. Decyzji tych, zdaniem pozwanego, nie można przy tym uznać za bezprawne skoro w zeznaniach podatkowych będących podstawą ich wydania nie podniesiono okoliczności wpisania spadkowej nieruchomości do rejestru zabytków zabezpieczania jej i konserwowania zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd ustalił, co następuje:

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie sygn. akt I Ns 54/02 Sąd Rejonowy w Giżycku stwierdził, iż spadek po W. K. (3) zmarłej dnia 11.01.2002 r. w G., ostatnio stale zamieszkałej w G., na podstawie ustawy nabyli: mąż W. K. (2) w 5/20 części, córka B. K. w 3/20 części, syn W. K. (1) w 3/20 części, syn J. K. w 3/20 części, syn A. K. w 3/10 części i córka W. B. w 3/20 części (dowód: postanowienie SR w Giżycku z dnia 26 lutego 2002 w sprawie sygn. akt I Ns 54/02 k. 11).

Po uprawomocnieniu się powyższego postanowienia spadkobiercy W. K. (3) złożyli w Urzędzie Skarbowym w S. zeznanie podatkowe o nabyciu majątku, w którym wskazali, iż w skład spadku po W. K. (3) wchodzi udział co do 1/3 części we współwłasności nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) (obecnie ul. (...)), zabudowanej 150-letnimi budynkami mieszkalnym i gospodarczym, wymagającymi kapitalnego remontu (dowód: zeznanie podatkowe o nabyciu majątku k. 3 akt US.V- (...) Urzędu Skarbowego w S., uzupełnienie zeznania podatkowego o nabyciu majątku k. 5 3 akt US.V- (...) Urzędu Skarbowego w S.). Po przeprowadzeniu stosownego postępowania, decyzją z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...)139/02, Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. ustalił podatek od spadku po W. K. (3) należny od W. K. (1) na kwotę 1.925,90 zł i należny od W. K. (2) na kwotę 4.018,90 zł (dowód: decyzja z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...)139/02 k. 13-13v i 14-14v akt US.V- (...) Urzędu Skarbowego w S.). Decyzja ta, wobec jej niezaskarżenia, stała się ostateczna (bezsporne).

Postanowieniem z dnia 13.09.2002 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. odmówił W. K. (1) umorzenia zaległego podatku od spadku i darowizn w kwocie 1.925,90 zł ustalonego decyzją tegoż (...) z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...). 139/02 (dowód: postanowienie k. 14-14v). Postanowieniem z tej samej daty Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. odmówił też W. K. (2) umorzenia zaległego podatku od spadku i darowizn w kwocie 4.018,90 zł ustalonego decyzją tegoż (...) z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...). 139/02 (dowód: postanowienie k. 15-15v).

Postanowieniem z dnia 18 września 2002 r. Przewodniczący Zarządu Miasta S., na wniosek W. K. (1), wyraził zgodę na rozłożenie W. K. (2) na 3 raty zaległego podatku od spadków i darowizn w kwocie 1.770,50 zł wraz z należnymi odsetkami za zwłokę w kwocie 56,70 zł (dowód: postanowienie k. 7). Postanowieniem z tej samej daty Przewodniczący Zarządu Miasta S. wyraził też zgodę na rozłożenie W. K. (2) na 3 raty zaległego podatku od spadków i darowizn w kwocie 3.694,30 zł wraz z należnymi odsetkami za zwłokę 118,30 zł (dowód: postanowienie k. 8).

Pismem z dnia 29 maja 2009 r. (...) Wojewódzki Konserwator Zabytków poinformował W. K. (1), iż decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w S. z dnia 08 lutego 1982 r. kamienica posadowiona na nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) wpisana została do rejestru zabytków (dowód: decyzja z dnia 08 lutego 1982 r. k. 10, zawiadomienie z dnia 29 maja 2009 r. k. 9). Bezpośrednio po wydaniu decyzji z dnia 08 lutego 1982 r. o jej treści zawiadomiony został m.in. Urząd Miasta w S. (dowód: decyzja z dnia 08 lutego 1982 r. k. 10).

Pismem z dnia 15.06.2009 r. W. K. (1) złożył w Prokuraturze Rejonowej w Suwałkach zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa poświadczenia nieprawdy przez Przewodniczącego Zarządu Miasta S., który to czyn polegać miał na zatajeniu przez ww. przed W. K. (1) informacji o wpisaniu kamienicy posadowionej w S. przy ul. (...) do rejestru zabytków, co uniemożliwiło mu skorzystanie ze zwolnienia podatkowego od spadku po W. K. (3) (dowód: zawiadomienie z dnia 15.06.2009 r. k. 1 akt (...) nr RO 652/09 PR w S.). Postanowieniem z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie 1 Ds. 484/09 Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie poświadczenia nieprawdy w postanowieniu wydanym przez Przewodniczącego Zarządu miasta S. z dnia 18.09.2002 r. w zakresie rozłożenia na raty spłaty zaległego podatku od spadków i darowizn wobec W. K. (1) przez upoważnionego pracownika Urzędu Miejskiego w S. poprzez zatajenie przed organem skarbowym informacji, że nabyte przez ww. w drodze spadkobrania dwie kamienice przy ul. (...) w S. są wpisane do rejestru zabytków, co skutkowało uniemożliwieniem spadkobiercy ubiegania się o przyznanie ulgi podatkowej z tego tytułu tj. o czyn z art. 271§1 kk na zasadzie art. 17§1 pkt 6 kpk wobec stwierdzenia, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu (dowód: postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Suwałkach z dnia 16 lipca 2009 r. k. 13-13v akt sprawy niniejszej i 47-47v akt (...) nr RO 652/09 PR w S.).

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2009 r. w sprawie sygn. akt I Ns 222/09 Sąd Rejonowy w Giżycku stwierdził, iż spadek po W. K. (2), zmarłym dnia 27 maja 2007 r. w G., ostatnio stale zamieszkałym w G., na podstawie testamentu notarialnego nabył W. K. (1) w całości (dowód: postanowienie SR w Giżycku z dnia 27 maja 2007 w sprawie sygn. akt I Ns 222/09 k. 12).

Pismem z dnia 06.07.2009 r. W. K. (1), działając jako spadkobierca testamentowy W. K. (2), wystąpił do Urzędu Skarbowego w S. z wnioskiem o uchylenie i zmianę decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...).139/02 oraz o zwrot kwot uiszczonych przez ww. spadkodawcę tytułem podatku od spadku po W. K. (3) wraz z odsetkami w łącznej kwocie 4353,80 zł. Uzasadniając swój wniosek W. K. (1) powołał się na fakt pozyskania informacji o wpisaniu kamienicy posadowionej na nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) do rejestru zabytków, który to fakt uprawniać miał go do uzyskania zwolnienia podatkowego od spadku po W. K. (3) (dowód: wniosek W. K. (1) z dnia 06.07.2009 r. k. 1-1v akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.). Następnie, na skutek wezwania organu podatkowego, W. K. (1) wniosek powyższy doprecyzował, wskazując iż wnosi o wznowienie postępowania w przedmiocie wydania decyzji ustalającej wymiar podatku od spadku po W. K. (3) z uwagi na fakt, iż decyzja z dnia 08.06.2002 r. była podjęta w wyniku przestępstwa (dowód: wezwanie organu podatkowego k. 3 akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S., pismo W. K. (1) z dnia 27.07.2009 r. k. 4 akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.).

Postanowieniem z dnia 17 września 2009 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. wznowił postępowanie podatkowe zakończone prawomocną decyzją z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...).139/02 w przedmiocie ustalenia W. K. (2) kwoty należnego podatku od spadków i darowizn z tytułu nabycia majątku w drodze spadku po zmarłej W. K. (3) (dowód: postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 17 września 2009 r. k. 8-8 v akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.). W toku tego postępowania W. K. (1) jako spadkobierca W. K. (2) złożył wyjaśnienia, w których podał, iż kamienica posadowiona na nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), wchodząca w skład spadku po W. K. (3), była przez W. K. (2) remontowana zgodnie z przepisami prawa, ale bez wiedzy i uzgodnień Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków albowiem odnośnie wpisania przedmiotowej nieruchomości do rejestru zabytków ww. nie posiadał żadnej informacji – z winy Urzędu Miasta w S., który informację tę zataił rozpoznając wnioski W. K. (2) o rozłożenie zaległego podatku od spadku po W. K. (3) na raty (dowód: protokół z przyjęcia wyjaśnień z dnia 02.10.2009 r. k. 10-10v akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.).

Postanowieniem z dnia 28 października 2009 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. odmówił uchylenia ostatecznej decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 08.06.2009 r. nr US.V- (...).139/02, w uzasadnieniu wskazując, iż nie została ona wydana w wyniku przestępstwa (dowód: postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 28 października 2009 r. k. 15 akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.). W wyniku odwołania od powyższej decyzji, złożonego przez W. K. (1), Dyrektor Izby Skarbowej w B. decyzję tę utrzymał w mocy (dowód: odwołanie W. K. (1) k. 16 akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S., decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 01.02.2010 r. k. 18 akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.). Skarga W. K. (1) na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w B. została zaś oddalona przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w B. wyrokiem z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie I SA/Bk 121/10, który uprawomocnił się dnia 13 sierpnia 2010 r. (dowód: wyrok WSA w Białymstoku z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie I SA/Bk 121/10 wraz z uzasadnieniem – w aktach US V/4306/5/09).

Pismem z dnia 21 maja 2010 r. W. K. (1) zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną z dnia 27.09.2002 r. nr US.V- (...) w przedmiocie rozłożenia W. K. (2) na 3 raty zaległego podatku od spadków i darowizn, wynikającego z decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 08.06.2002 r. nr US.V- (...).139/02, ustalającej W. K. (2) zobowiązanie podatkowe w podatku od spadków i darowizn z tytułu nabycia spadku po W. K. (3). Po rozpatrzeniu tego wniosku, Naczelnik Urzędu Skarbowego w S., decyzją z dnia 25.06.2010 r. nr US.XIII/418-1/10 odmówił wznowienia postępowania objętego żądaniem W. K. (1). Decyzja ta, na skutek odwołania W. K. (1), została uchylona decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 27.09.2010 r. nr PB II/418-1/EŁ/10/II, z jednoczesnym przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. W wyniku ponownego rozpoznania wniosku W. K. (1) o wznowienie postępowania, decyzją z dnia 23 lipca 2010 r. nr XIII 418-2/3/10, Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. odmówił uchylenia ostatecznej decyzji z dnia 27.09.2002 r. nr US.v- (...) w przedmiocie a) odmowy rozłożenia na 12 rat zaległego podatku od spadków i darowizn w kwocie 1.770,30 zł i b) rozłożenia na 3 raty zaległego podatku od spadków i darowizn w kwocie 1.770,30 zł, ustalonego decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 08.06.2002 r. nr US.V+4320-Sp- 139-02. Decyzja ta, po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez W. K. (1), została następnie utrzymana w mocy decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 13.10.2010 r. nr PB II/437-1/SJ/10/II (dowód: decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 25.06.2010 r. nr US XIII/418-1/10 k. 108-109, odwołanie W. K. (1) k. 110-111, decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 27.09.2010 r. nr PB II/418-1/EŁ/10/II k. 123-124, decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 23 lipca 2010 r. nr US XIII/418-2/3/10 k. 99-100, odwołanie W. K. (1) k. 101-102, decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 13.10.2010 r. nr PB II/437-1/SJ/10/II k. 107-107v). Na decyzję tę W. K. (1) złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.. Skarga ta do chwili obecnej nie została jeszcze rozpoznana (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie zgłoszone przez powoda rozstrzygnąć należało w pierwszej kolejności na płaszczyźnie art. 417 kc. Taką właśnie podstawę powód wskazał bowiem wprost w uzasadnieniu pozwu (vide: uzasadnienie pozwu k. 3). Zaznaczenia wymaga przy tym, iż – jako że odpowiedzialności pozwanych powód upatrywał w zdarzeniu, które miało miejsce w roku 2002 (rzekome zatajenie przed nim okoliczności mających wpływ na ustalenie wymiaru podatku od spadku po W. K. (3))

– brać trzeba było pod uwagę treść art. 417 kc w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją z dnia 17 czerwca 2004 r. (Dz.U. Nr 162 poz. 1692).

W myśl art. 417§1 kc (w brzmieniu jak wyżej) Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności. Funkcjonariuszami państwowymi – w rozumieniu przywołanej regulacji – są przy tym pracownicy organów władzy, administracji lub gospodarki państwowej. Za funkcjonariuszy państwowych uważa się również osoby działające na zlecenie ww. organów, osoby powołane z wyboru, sędziów i prokuratorów oraz żołnierzy sił zbrojnych. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, iż na gruncie art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w wyroku z dnia 04 grudnia 2001 r. w sprawie SK 18/00 przyjmuje się, że art. 417 kc (w brzmieniu jak wyżej) jest podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa wówczas, gdy szkoda została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności o charakterze władczym (por. G. Bieniek (red.) „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania” tom 1, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003, s. 250-265).

W niniejszej sprawie status funkcjonariusza państwowego powód przypisywał tak pracownikom Urzędu Skarbowego w S. jak i Przewodniczącemu Zarządu Miasta S.. Stanowisko jego w powyższym zakresie podzielić jednak należało jedynie częściowo, a mianowicie jak chodzi o pracowników Urzędu Skarbowego. Przewodniczącego Zarządu Miasta S. traktować bowiem, zdaniem Sądu, należało jako funkcjonariusza jednostki samorządu terytorialnego (art. 420¹ §2 kc). Podstawę jego ewentualnej odpowiedzialności względem powoda stanowić mógł zatem nie art. 417 kc (jak wskazywał powód), a co najwyżej art. 420¹ §1 kc – przed jego uchyleniem nowelizacją z dnia 17 czerwca 2004 r. (Dz.U. Nr 162 poz. 1692). Zgodnie zaś z tym przepisem jeżeli szkoda została wyrządzona przez funkcjonariusza jednostki samorządu terytorialnego, odpowiedzialność za szkodę ponosi ta jednostka samorządu terytorialnego, w której imieniu czynność była wykonywana. Przy czym, transportując wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 04 grudnia 2001 r. w sprawie SK 18/00 na grunt tegoż przepisu, stwierdzić należy, iż jednostka samorządu terytorialnego, w imieniu której wykonywana jest czynność, ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną za niezgodne z prawem działanie jej funkcjonariusza przy wykonywaniu powierzonych mu czynności (por. G. Bieniek (red.) „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania” tom 1, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003, s. 308-309).

Niezgodnego z prawem działania funkcjonariuszy państwowych (pracowników Urzędu Skarbowego w S.) i funkcjonariusza jednostki samorządu terytorialnego (Przewodniczącego Zarządu Miasta S.) upatrywał powód w rzekomym zatajeniu przed nim i przed jego ojcem (w prawa i obowiązki którego powód wstąpił w wyniku spadkobrania) przez tychże funkcjonariuszy okoliczności mających wpływ na ustalenie wymiaru podatku od spadku po W. K. (3) tj. faktu wpisania nieruchomości wchodzącej w skład spadku po ww. do rejestru zabytków. Stanowiska powoda w powyższym zakresie, zdaniem Sądu, nie sposób jednak podzielić.

W kontekście powyższego w pierwszej kolejności zauważyć należy, że żaden przepis nie rodził po stronie funkcjonariuszy wskazywanych przez powoda obowiązku udzielenia informacji o wpisaniu nieruchomości wchodzącej w skład spadku po W. K. (3) do rejestru zabytków. Dalej zaś wskazać godzi się, że w sprawie niniejszej powód nie wykazał, że wiedzę o powyższym fakcie funkcjonariusze ci w ogóle posiadali. I tak, jak chodzi o pracowników Urzędu Skarbowego to ich wiedza – odnośnie przedmiotowej nieruchomości – ograniczała się wyłącznie do informacji przedstawionych przez samego powoda (i jego ojca) w zeznaniu podatkowym oraz dokumentów do niego załączonych (w tym na żądanie organu podatkowego). Wynika to jednoznacznie z akt US.V- (...).139/02. Dodać przy tym należy, iż – jak wynika z obowiązujących w dacie składania zeznania podatkowego przez powoda (i jego ojca) przepisów tj. ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (art. 5, 6 ust. 1 pkt 1) oraz rozporządzenia Ministra Finansów sprawie obowiązku składania zeznań podatkowych przez podatników podatku od spadków i darowizn (Dz.U. Nr 40 poz. 462 z późn. zm., §1) - to na powodzie i jego ojcu (jako podatnikach) spoczywał obowiązek złożenia stosownego zeznania podatkowego z tytułu nabycia spadku po W. K. (3) oraz wskazania w nim wszystkich okoliczności mających wpływ na określenie podstawy opodatkowania i wymiaru podatku. Jeśli natomiast chodzi

o Przewodniczącego Zarządu Miasta S., to z samego faktu, iż Urząd Miasta w S. otrzymał w roku 1982 decyzję Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o wpisaniu nieruchomości wchodzącej w skład spadku po W. K. (3) do rejestru zabytków nie można – zdaniem Sądu – wywodzić, by Przewodniczący ten dysponował taką informacją w dacie rozstrzygnięcia o rozłożeniu zaległego podatku z tytułu spadkobrania po W. K. (3) na raty – choćby z uwagi na upływ czasu oba zdarzenia dzielący (doręczenie decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków – 1982 r., postanowienie w przedmiocie rozłożenia zaległego podatku na raty – 2002 r.) i zmiany kadrowe na ww. stanowisku (notoria). Zaznaczenia przy tym wymaga, że informacja odnośnie statusu nieruchomości wchodzącej w skład spadku po W. K. (3) była Przewodniczącemu Zarządu Miasta S. zbędna dla potrzeb rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o rozłożenie zaległego podatku na raty. Rozstrzygnięcie to nie określało bowiem zakresu odpowiedzialności podatkowej powoda (i jego ojca), który był już wówczas ustalony ostateczną decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w S..

Uwzględniając powyższe uznał Sąd, iż ani działaniu pracowników Urzędu Skarbowego w S., ani działaniu Przewodniczącego Zarządu Miasta S. nie sposób postawić zarzutu niezgodności z prawem. O takiej kwalifikacji ich działań nie świadczy bowiem wcale (wbrew twierdzeniom powoda) treść postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Suwałkach z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie (...) nr RO 652/09. W postanowieniu tym Prokurator nie dokonał bowiem wcale merytorycznej oceny działań Przewodniczącego Zarządu Miasta S. – z przyczyn formalnych tj. wobec stwierdzenia, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu, którego dotyczyło zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, wykluczają odpowiedzialność pozwanych w sprawie niniejszej na gruncie art. 417 kc i art. 420¹ kc.

Przy takiej ocenie działań pozwanych zbędnym było zawieszanie postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez sąd administracyjny skargi powoda na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 13.10.2010 r. nr PB II/437-1/SJ/10/II, utrzymującą w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 23 lipca 2010 r. nr XIII 418-2/3/10 odmawiającą uchylecia ostatecznej decyzji z dnia 27.09.2002 r. nr US.v- (...) w przedmiocie a) odmowy rozłożenia na 12 rat zaległego podatku od spadków i darowizn w kwocie 1.770,30 zł i b) rozłożenia na 3 raty zaległego podatku od spadków i darowizn w kwocie 1.770,30 zł, ustalonego decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. z dnia 08.06.2002 r. nr US.V. 4320-Sp- 139-02. Stąd też wniosek powoda w omawianym zakresie Sąd oddalił.

Wskazać jeszcze godzi się, że nawet przy założeniu, iż tak pracownicy Urzędu Skarbowego w S. przyjmując zeznanie podatkowe powoda (i jego ojca) z tytułu nabycia spadku po W. K. (3) jak i Przewodniczący Zarządu Miasta S. rozstrzygając w przedmiocie wniosku powoda (i jego ojca) o rozłożenie zaległego podatku z tytułu nabycia spadku po W. K. (3) na raty, winni byli poinformować powoda (i jego ojca) o wpisaniu nieruchomości wchodzącej w skład spadku po W. K. (3) do rejestru zabytków, żądanie pozwu nie zasługiwałoby na uwzględnienie. Samo zgłoszenie powyższej okoliczności w zeznaniu podatkowym nie uprawniałoby bowiem jeszcze powoda (i jego ojca) do uzyskania zwolnienia od podatku. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 pkt 9 lit. d. ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (w brzmieniu obowiązującym w dacie składania zeznania podatkowego przez powoda i jego ojca) zwalnia się od podatku nabycie w drodze spadku przez osoby zaliczone do I i II grupy podatkowej zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków, jeżeli nabywca zabezpiecza je i konserwuje zgodnie z obowiązującymi przepisami (tj. m.in. w porozumieniu z konserwatorem zabytków – vide: art. 21 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury (j.t. Dz.U. z 1999 r. Nr 87 poz. 1150 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie składania przez powoda (i jego ojca) zeznania podatkowego. Jak podał zaś sam powód składając wyjaśnienia w Urzędzie Skarbowym w S., nieruchomość wchodząca w skład spadku po W. K. (3) była remontowana „bez wiedzy i uzgodnień Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków” (vide: protokół z przyjęcia wyjaśnień z dnia 02.10.2009 r. k. 10-10v akt US V 4320/Sp/911/09 Urzędu Skarbowego w S.). W takiej sytuacji nie sposób przyjąć, by po stronie powoda (i jego ojca) powstała szkoda.

Uwzględniając wszystko powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Aneta Ineza Sztukowska